

Adrianna Gabrišová

Základná škola Podsadek, Stará Ľubovňa

Príbeh o Ružovom očku

Som jednoduché trinásťročné rómske dievča. Rada snívam o pekných veciach. Žijem v skromnej rodine v našej osade pod krásnym Ľubovnianskym hradom. Aj keď nemám všetko čo by som si občas priala, rodičia sa snažia mne aj mojím šiestim súrodencom poskytnúť to, čo je v ich silách. Porozprávam vám príbeh, ktorý som jedného dňa zažila. V jedno ráno ma zobudila moja mama: „Adriana vstávaj do školy!“ Pomaly som otvorila oči. Nado mnou povieval ružový trblietavý záves, aký majú len princezné. V jednej rozprávkovej knižke som sa dočítala, že sa takýto záves nazýva baldachýn. Celá posteľ bola plná ružových saténových vankúšov, ktoré boli na dotyk hebučké ako hodváb. Pomaly som sa pokúšala sadnúť. Pozrela som vôkol, a sama seba som sa pýtala: „Kde to vôbec som?“ Ako som tak sedela na mojej princeznovskej posteli, upúťali ma krásne ružové steny. Na jednej stene oproti oknu bola moja veľká fotografia v zlatom ráme. Oproti posteli stál ružový toaletný stolík, na ktorom bola ružová kefa na vlasy, veľké ružové zrkadlo a všetky ozdoby do vlasov boli tiež ružovej farby. Pod oknom stál ružový písací stôl, na ktorom ležal ružový laptop a krásna veľká ružová stolová lampa. Vedľa písacieho stola bola stolička na kolieskach: „Hádajte, akej farby bola? „Áno, ružová!“ Pri dverách stál ružový stojan s krásnymi šatami. Väčšia časť z nich bola ružová. Vybrala som si, samozrejme, tie najkrajšie s najkrajším odtieňom ružovej farby. Učesala som si vlasy ružovou kefou a do vlasov som si zaplietla tu najkrajšiu ružovú mašľu, akú som kedy videla. Keď som bola upravená, poobzerala som sa ešte po izbe, pretože som mala stále pocit, že to nemôže byť ani pravda. Hodila som na plece zamatový ružový ruksak so zlatou sponou a takto vyfintená som sa vybrala do školy.

Po ceste do školy mi do cesty skočila mačka. Nebola to vôbec obyčajná mačka. Bola iná! Bola celá ružová, s čiernymi škvrkami. Na krku mala obojok so zlatým zvončekom a keď mi kráčala oproti, jej zvonček krásne cingal. Najviac ma upúťali jej veľké ružové oči. Nazvala som ju preto Ružové očko. Ružové očko zrazu prehovorilo. „Ty si Adriana?“ Odpovedala som: „Áno.“ Mačka – Ružové očko – mi navrhla, aby sme spoločne zašli do mesta. Odvtedy bola mojou najlepšou kamarátkou. Chodievali sme spolu po obchodoch, kúpili sme si sladkosti

a všelijaké pekné veci. Potom sme zašli na zmrzlinu. Keď sme prišli do osady, Ružové očko ma pozvalo na hrad. Predstavila mi kráľovnú, kráľa a ich dcéru – princeznú. Spoločne sme si dali čajík a sladký koláčik. S princeznou som sa na hrade pohrala, poukazovala mi aj tie najtajnejšie miesta hradu. V tej chvíli som sa cítila tiež ako princezná. Keď sa zotmelo, vybrala som sa s Ružovým očkom domov. Keď sme prišli domov, obliekla som si krásnu ružovú nočnú košielku. Umyli sme sa spolu s mojou kamarátkou Ružovým očkom. Spoločne sme si ľahli do veľkej ružovej postele a začali sme sa rozprávať. Ružové očko mi vyrozprávala krásny príbeh o Ľubovnianskom hrade. Dozvedela som sa mnohé veci, o ktorých som nikdy nepočula. Napríklad to, že pod hradom žila kedysi čarodejnica. Táto čarodejnica bola Cigánkou a ja som vraj jej potomkom. Táto Cigánka vraj kedysi dávno panstvu pomohla, aby získali hrad od zlého vládcu, ktorý vládol v tejto krajine veľmi kruto. Preto páni tohto hradu dovolili čarodejnici, aby jej potomstvo žilo po ďalšie generácie pod hradom. To je vraj dôvod, prečo my všetci jej potomkovia dodnes žijeme v našej osade pod týmto Ľubovnianskom hradom. S Ružovým očkom sme rozprávali do hlbkej noci. Ani neviem ako, zrazu sme obidve zaspali.

Zobudila som sa opäť do druhého rána. Ešte skôr, ako som dokázala otvoriť oči, skákala po mne moja mladšia sestra a kričí: „Aďa, vstávaj, ideme do školy!“ Pozrela som sa vôkol a vidím, že to všetko bol len krásny sen, ktorý je už navždy preč. Pomaly som vstala, obliekla som sa, a aj mojich mladších súrodencov, a smutne som sa pobrala do školy. Po ceste do školy som si spomenula na moju kamarátku mačku „Ružové očko“. Cítila som, že mi chýba. „Ako to, že som si tak skoro na ňu zvykla? Sama neviem.“

Na ulici sa ma pýtali kamarátky, prečo som tak ticho. No ja som stále myslela na tu krásnu ružovú izbu, krásne šaty a krásny ružový baldachýn. Kiežby som sa raz zobudila a všetko bolo skutočnosťou. Nezabudnem dlho na tento krásny sen. Dnešný deň mi však vylepšila jednotka, ktorú som dostala z odpovede o Ľubovnianskom hrade. Sama učiteľka bola prekvapená, odkiaľ viem toľko o našom hrade. Ja som sa len pousmiala a spomenula si na moju kamarátku Ružové očko. Ďakujem Ružové očko. Snáď sa ešte raz niekedy uvidíme.